

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

10 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Kosicka

Protokolant: Magdalena Adamska

po rozpoznaniu na rozprawie 10 listopada 2022 r. w Warszawie

odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

o zasiłek macierzyński

na skutek apelacji J. S.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z 15 czerwca 2022 r. , sygn. VI U 250/20

uchyla pkt 2 i 3 zaskarżonego wyroku, znosi postępowanie od 27 maja 2022 r. i przekazuje sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu w instancji odwoławczej.

Sygn. akt VII Ua 82/22

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 czerwca 2022 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie w sprawie o sygn. akt VI U 250/20 z odwołania J. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. przy udziale M. L. (1) o zasiłek chorobowy i zasiłek macierzyński z 14 maja 2020 r. znak: (...), z 4 czerwca 2020 r. znak: (...)/ (...) i z 1 września 2020 r. znak: (...) w punkcie 1. umorzył postępowanie w części w zakresie odwołania J. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 14 maja 2020 r. znak: (...), z 4 czerwca 2020 r. znak: (...)/ (...); w punkcie 2. oddalił odwołanie w pozostałym zakresie; w punkcie 3. zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz J. S. 180 zł tytułem kosztów procesu.

Sąd I instancji ustalił, że decyzją z 7 maja 2020 r. nr: (...) ZUS stwierdził, że J. S. nie podlegała do ubezpieczenia społecznego obowiązkowego, w tym chorobowego jako pracownik u płatnika składek M. L. (1) od 23 września 2019 r.

Od powyższej decyzji J. S. wniosła odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 759/20.

Wyrokiem z 22 stycznia 2022 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VII U 759/20 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zmienił decyzję z 7 maja 2020 r. w ten sposób, że stwierdził, że J. S. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 23 września 2019 r. do 31 grudnia 2019 r.

Sąd rejonowy wskazał, że odwołująca się była niezdolna do pracy od 3 lutego do 15 kwietnia 2020 r. i od 16 kwietnia do 4 maja 2020 r. 26 czerwca 2020 r. urodziła dziecko - córkę L..

Decyzją z dnia 25 marca 2022 r. znak: (...) ZUS przyznał

odwołującej prawo do zasiłku chorobowego za okres od 3 lutego do 26 czerwca 2020 r.

Sąd rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach spraw oraz aktach organu rentowego i sprawy droczącej się przed Sądem Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie VII U 759/20. Sąd I instancji wskazał, że strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego w sprawie.

Dokonując rozważań, sąd rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 477¹³ § 1 k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji lub wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności zaskarżonego orzeczenia przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. Poza tym zmiana lub wykonanie decyzji lub orzeczenia nie ma wpływu na bieg sprawy. Z dokonanych przez sąd ustaleń wynika, że ZUS zmienił dwie zaskarżone decyzje, tj. z 14 maja 2020 r. i z 4 czerwca 2020 r. przyznając odwołującej się prawo do zasiłku chorobowego za okres m.in. od 3 lutego do 15 kwietnia 2020 r. oraz od 15 kwietnia do 4 maja 2020 r. W związku z tym, sąd rejonowy orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Sąd rejonowy wskazał, że odwołanie podlegało oddaleniu w zakresie zaskarżenia decyzji z 1 września 2020 r., tj. odmowy prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres od 26 czerwca 2020 r. do 24 czerwca 2021 r. Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zasiłek macierzyński przysługuje ubezpieczonej, która w okresie ubezpieczenia chorobowego albo w okresie urlopu wychowawczego urodziła dziecko. Jak wynika z ustaleń sądu rejonowego odwołująca się była osobą podlegającą do ubezpieczenia chorobowego od 23 września do 31 grudnia 2019 r. Od 1 stycznia 2020 r. nie podlegała już ubezpieczeniu chorobowemu. Sąd rejonowy zważył, że 26 czerwca 2020 r. odwołująca się urodziła dziecko, tak więc nie miało to miejsca w czasie kiedy podlegała do ubezpieczenia chorobowego. Sąd I instancji wskazał, że brak jest podstaw do uznania, że ubezpieczenie chorobowe odwołującej uległo przedłużeniu do dnia porodu. Wynika to z faktu, że to ubezpieczenie ustało 31 grudnia 2019 r. Jest to zatem sytuacja objęta dyspozycją art. 30 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Zgodnie z tym przepisem zasiłek macierzyński przysługuje również w razie urodzenia dziecka po ustaniu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli ubezpieczenie to ustało w okresie ciąży, wskutek śmierci, ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy, naruszeniem przepisów prawa, stwierdzonym prawomocnym orzeczeniem sądu. Ubezpieczonej, będącej pracownicą zatrudnioną na podstawie umowy o pracę na czas określony, z którą umowa o pracę na podstawie art. 177 § 3 k.p. została przedłużona do dnia porodu - przysługuje prawo do zasiłku macierzyńskiego po ustaniu ubezpieczenia. W ocenie sądu rejonowego, żadna z tych przesłanek nie została spełniona. Sąd I instancji wskazał, że brak było podstaw do uznania, że umowa o pracę uległa przedłużeniu do dnia porodu. Zgodnie z przepisem art. 177 § 3 k.p. umowa o pracę zawarta na czas określony albo na okres próbny przekraczający jeden miesiąc, która uległaby rozwiązaniu po upływie trzeciego miesiąca ciąży, ulega przedłużeniu do dnia porodu. Jak wynika z ustaleń sądu rejonowego, odwołująca i płatnik składek zawarły umowę o pracę na czas określony do dnia 31 grudnia 2019 r. Umowa nie została przedłużona na okres ciąży odwołującej. O ciąży odwołująca miała dowiedzieć się w listopadzie 2019 r. Sąd rejonowy uznał, że brak przedłużenia umowy o pracę do czasu porodu legł u podstawy ustaleń dokonanych w sprawie o sygn. akt VII U 759/20. Okoliczności nieprzedłużenia umowy odwołująca nie kwestionowała. Reasumując, sąd rejonowy wskazał, że odwołująca się urodziła dziecko w momencie braku objęcia ubezpieczeniem chorobowym, a także nieprzedłużenia umowy o pracę do dnia porodu. Skutkuje to brakiem prawa do zasiłku macierzyńskiego za cały sporny okres. Z tego względu, sąd rejonowy oddalił odwołanie od decyzji z 1 września 2020 r.

O kosztach procesu sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. uznając, że odwołująca przegrała sprawę i na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawych zasądził od niej na rzecz ZUS 180 zł (wyrok – k. 47 a.s., uzasadnienie – k. 64-67).

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła ubezpieczona J. S., zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) nieważność postępowania poprzez pozbawienie ubezpieczonej możliwości obrony swoich praw (art. 379 pkt 5 kpc w zw. z art. 15zszs² w zw. z art. 15 zzs¹ ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych) w związku z uniemożliwieniem J. S. odniesienia się do pisma organu rentowego z 23 maja 2022 r, które zostało doręczone odwołującej się wraz z odpisem wyroku z 15 czerwca 2022 r., jak również przez nieodebranie od odwołującej się stanowiska na piśmie przed wydaniem wyroku na posiedzeniu niejawnym;

2) naruszenie przepisów postępowania, w postaci:

a) z art. 179 § 3 kpc w zw. art. 180 § 1 pkt 4 kpc w zw. z art. 177 § 1 pkt 1 kpc poprzez wydanie 15 czerwca 2022 r. na posiedzeniu niejawnym wyroku w zakresie dotyczącym odwołania J. S. od decyzji odmawiającej zasiłku macierzyńskiego z 1 września 2020 r. w sytuacji, gdy postępowanie w tym zakresie nadal pozostaje zawieszona;

b) art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 316 § 1 kpc poprzez brak ustalenia, że J. S. w dniu zakończenia umowy o pracę na czas określony (31 grudnia 2019 r.) znajdowała się po upływie 3 miesiąca ciąży;

c) art. 365 § 1 kpc w zw. z art. 366 kpc poprzez ich błędną wykładnię, a w konsekwencji przyjęcie, że skoro Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w wyroku z 20 stycznia 2022 r. w sprawie sygn. akt VII U 759/20 stwierdził, że J. S. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu) od 23 września do 31 grudnia 2019 r., to oznacza, że ubezpieczona nie podlegała ubezpieczeniom społecznym od 1 stycznia 2020 r.;

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, w postaci art. 177 § 3 Kodeksu pracy (Kp) w związku z art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy w dniu zakończenia umowy o pracę na czas określony odwołująca się znajdowała się w stanie po upływie 3 miesiąca ciąży, a w konsekwencji nieustalenie, że umowa o pracę z J. S. uległa z mocy prawa („automatycznie”) przedłużeniu do dnia narodzin dziecka, to jest 26 czerwca 2020 r., co powoduje, że odwołująca się nabyła prawo do zasiłku macierzyńskiego za okres od 26 czerwca 2020 r. do 24 czerwca 2021 r.

W konkluzji skarżąca wniosła o:

1) uchylenie wyroku sądu rejonowego z 15 czerwca 2022 r. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji wraz z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego;

ewentualnie

2) zmianę wyroku sądu rejonowego z 15 czerwca 2022 r. w punkcie 2. ustalenie, że J. S. ma prawo do zasiłku macierzyńskiego za okres od 26 czerwca 2020 r. do 24 czerwca 2021 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 września 2020 r. do dnia zapłaty (apelacja z 12 sierpnia 2022 r. – k. 76-80).

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji jako bezzasadnej oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed sądem drugiej instancji według norm przepisanych (odpowiedź na apelację – k. 99-100).

Na rozprawie apelacyjnej 10 listopada 2022 r. odwołująca cofnęła apelację co do pkt 1 wyroku sądu rejonowego, poparła apelację w pozostałym zakresie i wnioski dowodowe zawarte w apelacji oraz wniosła o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania procesowego i rozpoznanie wniosków dowodowych, natomiast przedstawiciel organu rentowego oraz zainteresowana nie stawili się, mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy (protokół z 10 listopada 2022 r. – k. 116-117 a.s.).

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona o tyle, że spowodowała konieczność uchylenia pkt 2 i 3 zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Zgodnie z art. 379 pkt 5 k.p.c. pozbawienie strony możliwości obrony jej praw w procesie skutkuje nieważnością postępowania. Według art. 378 § 1 k.p.c. nieważność postępowania sąd bierze pod uwagę z urzędu. Pozbawienie możliwości obrony praw postrzegane jest jako efekt naruszenia zasady równości stron (por. T. Ereciński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom III. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V. Wolters Kluwer 2016, komentarz do art. 379 k.p.c.).

W orzecznictwie przyjmuje się, że na tej podstawie nieważność postępowania zachodzi wówczas gdy strona zostanie pozbawiona możliwości obrony wskutek wadliwości czynności procesowych sądu lub strony przeciwnej, a stan ten nie ustanie przed wydaniem wyroku. Norma art. 379 pkt 5 k.p.c. musi być interpretowana w kontekście (ukształtowanego na tle gwarancyjnych norm konstytucyjnych) prawa do procesu rzetelnego (art. 45 Konstytucji RP). Na prawo do sądu składa się między innymi uprawnienie do bycia wysłuchanym przez sąd, a więc prawo do powoływania twierdzeń co do faktów poddawanych pod osąd i przedstawienia dowodów dla ich wykazania oraz prawo do odniesienia się (repliki) do twierdzeń i dowodów prezentowanych przez stronę przeciwną. Procesowy obowiązek (a zarazem prawo) powoływania twierdzeń wynika z art. 3 i art. 6 § 2 k.p.c. zaś powinność odniesienia się do twierdzeń strony przeciwnej została nałożona na stronę mocą art. 210 § 2 k.p.c. Zatem pozbawieniem prawa do obrony praw strony będzie przeprowadzenie postępowania (jego istotnej części) z wyłączeniem udziału tej strony i uniemożliwienie w ten sposób wypełnienia powinności (a zarazem skorzystania z uprawnień) określonych zwłaszcza w art. 210 § 2 k.p.c.

W świetle unormowania k.p.c. zasadniczą fazą postępowania, na której następuje rozpoznanie sprawy z udziałem stron, jest rozprawa. Na rozprawie więc strony mają prawo do ustnego zaprezentowania swojego stanowiska (art. 210 § 1 k.p.c.) a następnie przeprowadzane jest postępowanie dowodowe oraz dokonywane jest (z udziałem stron) roztrząsanie jego wyników (art. 210 § 3 k.p.c.). Sąd zaś na rozprawie wykonuje obowiązki wynikające z art. 210 § 2 1 k.p.c. oraz art. 212 k.p.c., a wykonanie tych czynności jest istotne procesowo (z uwagi na konieczność zachowania zasady równości). Do chwili zamknięcia rozprawy strony mają też prawo do prezentacji swoich twierdzeń i dowodów (art. 217 k.p.c.), a sąd ma obowiązek oceny zgłoszonych w tym czasie wniosków dowodowych i wydania stosownych postanowień. Wreszcie strony mają prawo głosu przed zamknięciem rozprawy (art. 224 § 1 k.p.c.). Należy podkreślić, że pisemna faza postępowania (złożenie pozwu/odpowiednio odwołania i odpowiedzi na pozew/odpowiednio odpowiedzi na odwołanie i dalszych pism przygotowawczych) ma zasadniczo (poza oznaczeniem granic sporu) na celu przygotowanie rozprawy (o czym świadczy choćby ustawowa definicja pisma przygotowawczego określona normą art. 127 k.p.c.). Zatem przeprowadzenie rozprawy i umożliwienie stronom wzięcia udziału w tej fazie postępowania posiada fundamentalne znaczenie dla zachowania praw gwarancyjnych określonych w art. 45 Konstytucji (w tym prawa do wysłuchania oraz prawa do przedstawienia dowodów). W tym kontekście systemowym interpretować należy także normę art. 148¹ k.p.c. Przepis ten w § 1 pozwala sądowi rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Zgodnie z art. 148¹ § 2 k.p.c. w przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym.

Zgodnie z art. 148¹ § 2 k.p.c. w przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym. Norma art. 148¹ k.p.c. przyznaje zatem sądowi kompetencję do odstąpienia od opisanej wyżej zasady jaką jest rozpoznanie meritum sprawy w procesie na rozprawie. Redakcja powyższego przepisu wskazuje na pewien zakres dyskrecjonalności sądu, jeśli chodzi o ocenę zasadności odstąpienia do tej zasady. Zarazem (poza uznaniem powództwa) kompetencja do wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym istnieje wówczas, gdy przeprowadzenie rozprawy w ocenie sądu nie jest konieczne. Brak konieczności rozpoznania sprawy na rozprawie

zaistnieje jedynie wówczas, gdy zaniechanie to nie spowoduje naruszenia praw strony do udziału w postępowaniu. Minimalną przesłanką pominięcia rozprawy jest więc zapewnienie stronom możliwości zapoznania się z całokształtem materiału procesowego branego pod uwagę pod osąd, w tym też ze stanowiskiem sądu, co do zgłoszonych przez stronę wniosków dowodowych. Sąd decydując się na pominięcie rozprawy powinien więc mieć uzasadnione podstawy do przekonania, że strony przedstawiły całość argumentacji istotnej dla rozstrzygnięcia i zarazem miały możliwość odniesienia się do stanowiska strony przeciwnej oraz sądu zawartego w postanowieniu dowodowym. W ten sposób oceniać należy całokształt zgłoszonych twierdzeń i przedstawionych wniosków, o którym mowa w art. 148¹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 15zszs² ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, jeżeli w sprawie rozpoznawanej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości, sąd może zamknąć rozprawę i wydać orzeczenie na posiedzeniu niejawnym po uprzednim odebraniu od stron lub uczestników postępowania stanowisk na piśmie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że sąd I instancji postanowieniem z 1 października 2020 r. w sprawie o sygn. akt VI U 250/20 zawiesił postępowanie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w przedmiocie zasiłku chorobowego z odwołania J. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 14 maja 2020 r. znak: (...) i z 4 czerwca 2020 r. znak: (...)/ (...) (postanowienie – k. 11 a.s.).

Następnie, postanowieniem z 24 lutego 2021 r. sąd I instancji na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawę o sygn. akt VI U 15/21 z odwołania J. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 1 września 2020 r., znak: (...) ze sprawą z odwołania J. S. w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 14 maja 2020 r. i 4 czerwca 2020 r., znak: (...) (sygn. akt VI U 250/20) (postanowienie - 21 a.s.).

Kolejnym postanowieniem z 24 lutego 2021 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. wskazując w komparycji orzeczenia, że sprawa dotyczy odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 1 września 2020 r., znak: (...) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w W. o zasiłek chorobowy i zasiłek macierzyński (postanowienie – k. 22 a.s.).

Następnie Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie postanowieniem z 27 maja 2022 r. podjął zawieszony postępowanie i zawiadomił zainteresowaną M. L. (2) o toczącym się postępowaniu, wskazując, w komparycji postanowienia, że sprawa dotyczy odwołania J. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznej (...) Oddziału w W. z 14 maja 2020 r. znak: (...) i z 4 czerwca 2020 r. znak: (...)/ (...) w przedmiocie zasiłku chorobowego (postanowienie – k. 39 a.s.). Nadto sąd zarządził doręczenie odpisu postanowienia odwołującej i pełnomocnikowi ZUS, jednocześnie zobowiązując w terminie 7 dni do zajęcia stanowiska w sprawie w związku z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 20 stycznia 2022 r. sygn. akt VII U 759/20, dotyczącym podlegania ubezpieczeniom społecznym (zarządzenie – k. 39 a.s.).

Mając na względzie powyższe, sąd okręgowy uznał, że wydanie wyroku przez sąd I instancji w sytuacji, gdy nadal pozostawało zawieszony postępowanie w przedmiocie zasiłku macierzyńskiego, prowadziło do nieważności postępowania. Wskazać należy, że postanowienie z 27 maja 2022 r. pominęło wskazanie, że podejmowane jest postępowanie również w sprawie o zasiłek macierzyński i nie wskazywało numeru i daty zaskarżonej decyzji dotyczącej zasiłku macierzyńskiego, zatem za przedwczesne uznać należy wyrokowanie na posiedzeniu niejawnym.

Z kolei podniesiony w apelacji zarzut nieważności postępowania jest to tyle zasadny, że w sytuacji, gdy odwołująca otrzymała odpis postanowienia z 27 maja 2022 r. w przedmiocie podjęcia zawieszony postępowania w sprawie o zasiłek chorobowy z odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 14 maja 2020 roku znak: (...) i z 4 czerwca 2020 r. znak: (...)/ (...), to brak zobowiązania przez sąd odwołującej do zajęcia stanowiska co do sprawy o zasiłek macierzyński doprowadził do sytuacji, że naruszono jej prawo do obrony swych praw. Zatem sąd uznał, że w niniejszej sprawie doszło do nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt 5 k.p.c. przez pozbawienie

strony możliwości obrony praw, albowiem nie mogła przedstawić w nim swoich racji, twierdzeń czy zgłaszać swoich żądań i w efekcie w tym zakresie zapadł niekorzystny dla niej wyrok.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, sąd I instancji w pierwszej kolejności winien podjąć zawieszony postępować w sprawie w przedmiocie zasiłku macierzyńskiego, a następnie przeprowadzić w całości postępowanie dowodowe w tym zakresie.

Z przedstawionych przyczyn stosując normę art. 386 § 2 k.p.c. orzeczono o uchyleniu pkt 2 i 3 zaskarżonego wyroku, zniesiono postępowania od 27 maja 2022 r., tj. od daty podjęcia zawieszonych postępowań i przekazano sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu w instancji odwoławczej.